

Najpiękniejsze drogi świata

The most beautiful roads in the world

Najpiękniejsze drogi świata

The most beautiful
roads in the world

Amalfitana, Włochy

Strada statale 163 Amalfitana, znana również jako Amalfi Drive, to droga biegnąca wzdłuż wybrzeża Amalfi między południowymi włoskimi miasteczkami Vietri sul Mare i Meta. Droga była budowana od 1832 do 1850 roku. Przez większą część swojej trasy jest wykuta w zboczu nadmorskich klifów, skąd roztacza się majestatyczny widok na Morze Tyrreńskie. Droga wiedzie przez liczne wioski zbudowane na zboczu wzgórz, jak Positano czy Amalfi, które uważane są za najbardziej urokliwe miejsca na świecie. Latem, ze względu na dużą liczbę turystów, podejmowane są różne działania mające na celu ograniczenie wzmożonego ruchu. Odcinek o długości 50 km może zająć nawet 7 godzin podróży, ale nie ma lepszego miejsca na świecie do utknięcia w korku!

The strada statale 163 Amalfitana, also known as Amalfi Drive, is a road which runs along the stretch of the Amalfi Coast between the southern Italian towns of Vietri sul Mare and Meta. The road was built from 1832 to 1850. For the greater part of its route, the road is carved out of the side of the coastal cliffs, giving majestic views down to the Tyrrhenian Sea. The road passes through the many village built on the side of the hill, like Positano or Amalfi, which are considered the most charming places in the world. In summer, due to large number of tourists, various measure are taken to limit the intense traffic.

A stretch of 50 km can take up to 7 hours of travelling, but there is no better place in the world to be stuck in traffic!

Passo dello Stelvio, Włochy

Passo dello Stelvio (przełęcz Stelvio) to przełęcz górską w północnych Włoszech granicząca ze Szwajcarią na wysokości 2757 m n.p.m. Jest to druga co do wysokości utwardzona przełęcz w Alpach. Oryginalna droga została zbudowana w latach 1820-1825 przez Cesarstwo Austriackie, w celu połączenia byłej austriackiej prowincji Lombardia z resztą Austrii, pokonując wzniesienie o wysokości 1871 m. Inżynierem i kierownikiem projektu był Carlo Donegani. Jej siedemdziesiąt pięć ostrych zakrętów stanowi wyzwanie zarówno dla kierowców, jak i rowerzystów, ponieważ Giro d'Italia często przecina przełęcz. Passo dello Stelvio zostało wybrane przez brytyjski program motoryzacyjny Top Gear jako „najwspanialsza droga do jazdy na świecie” w 2007 r. Aby upamiętnić tę legendarną drogę, włoskie firmy Moto Guzzi i Alfa Romeo nazwały nią swoje pojazdy.

Passo dello Stelvio (Stelvio Pass) is a mountain pass in northern Italy bordering Switzerland at an elevation of 2,757 m above sea level. It is the second highest paved mountain pass in the Alps. The original road was built in 1820–1825 by the Austrian Empire to connect the former Austrian province of Lombardy with the rest of Austria, covering a climb of 1,871 m. The engineer and project manager was Carlo Donegani. Its seventy-five hairpin turns are a challenge to motorists as well as to cyclists, since Giro d'Italia often crosses the Pass. Passo dello Stelvio was picked by the British automotive show Top Gear as its choice for the “greatest driving road in the world” in 2007. To commemorate this legendary road, Italian companies Moto Guzzi and Alfa Romeo named their vehicles after it.

Kallikratis – Kapsodasos, Grecja

Południowe wybrzeże Krety słynie z wyjątkowo pięknych dróg. Jest wśród nich jedna, która pretenduje również do miana jednej z najbardziej niebezpiecznych i wymagających dróg w Grecji. To malownicza 10-kilometrowa serpentina łącząca wioski Kallikratis i Kapsodasos w Sfakii. Ponieważ trasa schodzi z wysokości 800 m n.p.m. aż do poziomu morza, widok ze zbocza jest niezapomniany. Oprócz serpentyn poniżej, w oddali rozciągają się charakterystyczne pola uprawne i Morze Libijskie. Tym, co dodatkowo czyni tę drogę jeszcze bardziej niebezpieczną, jest całkowity brak barier ochronnych, więc każdy zakręt musi być dokładnie przemyślany i wykonany.

The south coast of Crete is known for its exceptionally beautiful roads. There is one among them, which, however, pretends to be one of the most dangerous and demanding roads in Greece. It is a picturesque 10-kilometre-long serpentine connecting the villages of Kallikratis and Kapsodasos in Sfakia. Since this route goes down from 800 m above the sea level, the view from top is unforgettable. In addition to the serpentine winding below, in the further distance stretches characteristic farmland and the Libyan Sea. What additionally makes this road even more dangerous is the complete lack of protective barriers, so every turn must be carefully calculated and executed.

Hringvegur, Islandia

Hringvegur (obwodnica) to droga krajowa w Islandii, obejmująca pętlę cały kraj. Jako główna trasa jest uważana za najważniejszy element infrastruktury transportowej na Islandii, ponieważ łączy ze sobą większość miast w najgęściej zaludnionych obszarach kraju. Całkowita długość drogi wynosi 1322 km. Wiele popularnych atrakcji turystycznych na Islandii, takich jak wodospady Seljalandsfoss i Skógafoss, klify Dyrhólaey, laguna lodowcowa Jökulsárlón, a także jezioro Mývatn, wodospady Dettifoss i Goðafoss są łatwo dostępne z Hringvegur.

Hringvegur (Ring Road) is a national road in Iceland that circles the entire country. As a major trunk route, it is considered to be the most important piece of transport infrastructure in Iceland as it connects the majority of towns together in the most densely populated areas of the country. The total length of the road is 1,322 km. Many popular tourist attractions in Iceland, such as the Seljalandsfoss and Skógafoss waterfalls, Dyrhólaey cliffs, Jökulsárlón glacier lagoon, as well as Mývatn lake, Dettifoss and Goðafoss waterfalls are easily accessible from the Ring Road.

Transfăgărășan, Rumunia

Transfăgărășan to górská droga przecinająca południową część rumuńskich Karpat. Rozpoczyna się w pobliżu miejscowości Bascov i ciągnie się przez 90 km do skrzyżowania między najwyższymi szczytami kraju, Moldoveanu i Negoiu. Droga, wybudowana na początku lat 70. XX w. jako strategiczny szlak wojskowy, łączy historyczne regiony Siedmiogrodu i Wołoszczyzny. Podczas budowy zużyto około 6 mln kg dynamitu. Wzdłuż południowego odcinka drogi, w pobliżu wioski Arefu, znajduje się zamek Poenari, który był rezydencją Włada Palownika, będącego inspiracją dla Hrabiego Draculi Brama Stokera. W 2009 r. brytyjskie trio z programu Top Gear uznało, że Transfăgărășan jest najlepszą drogą do jazdy na świecie, przewyższającą nawet przełęcz Stelvio.

The Transfăgărășan is a mountain road crossing the southern section of the Carpathian Mountains of Romania. It starts near the village of Bascov and stretches 90 km to the crossroad between the highest peaks in the country, Moldoveanu and Negoiu. The road, built in the early 1970s as a strategic military route, connects the historic regions of Transylvania and Wallachia. During the construction, roughly six million kilograms of dynamite was used. Along the southern section of the road, near the village of Arefu, is Poenari Castle. The castle was the residence of Vlad the Impaler, the inspiration for Bram Stoker's Count Dracula. In 2009, Top Gear decided that the Transfăgărășan in Romania was the best driving road surpassing even the Stelvio Pass.

Atlantehavsveien, Norwegia

Atlantehavsveien (Droga Atlantycka) to 8-kilometrowy odcinek lokalnej drogi nr 64, biegnący przez archipelag w gminach Hustadvika i Averøy w hrabstwie Møre og Romsdal w południowej Norwegii. Jest zbudowany na kilku małych wyspach i szkiecach, połączonych gozlami i mostami – jednym z nich jest charakterystyczny most Storseisundet. Trasa należy do obiektów dziedzictwa kulturowego i sklasyfikowana jako Narodowy Szlak Turystyczny. Droga jest popularną lokacją dla reklam motoryzacyjnych i otrzymała tytuł „Norweskiej Konstrukcji Stulecia”.

Atlantehavsveien (the Atlantic Road) is an 8-kilometre-long section of County Road 64 running through an archipelago in Hustadvika and Averøy municipalities in Møre og Romsdal county, in the south Norway. It is built on several small islands and skerries, which are connected by several causeways and bridges – the most prominent being Storseisundet Bridge. The road is preserved as a cultural heritage site and is classified as a National Tourist Route. It is a popular site to film automotive commercials and been awarded the title as “Norwegian Construction of the Century”.

Ørnevegen, Norwegia

Ørnevegen (Droga Orła) to nazwa nadana najbardziej stromemu odcinkowi górskiej drogi od Geiranger do Eidsdal w Norwegii. Droga wije się przez 9 ostrych zakrętów w górę od fiordu Geirangerfjord do najwyższego punktu na odcinku, 620 m n.p.m., w Korsmyra. Droga została oficjalnie otwarta 15 września 1955 r. i zapewniła wiosce Geiranger, do tej pory dostępnej tylko drogą morską, całoroczne połączenie drogowe. Trasa była atrakcją od pierwszego dnia i została nazwana Drogą Orłów, ponieważ w najwyższym punkcie prowadzi przez tereny dotychczas odwiedzane jedynie przez dużą liczbę orłów.

Ørnevegen (Eagle Road) is the name given to the steepest stretch of road up the mountain side from Geiranger to Eidsdal in Norway. The road swings through 9 hairpin bends up from the Geirangerfjord and to the highest point on the stretch, 620 m above sea level at Korsmyra. The road was officially opened on 15th September 1955 and gave the village of Geiranger, until then accessible only by boat, year-round road connection. The road was an attraction from the very first day, and was called Eagle Road because at its highest point it passed through terrain that had traditionally been the domain of a large number of eagles.

La Carretera De Sa Calobra, Hiszpania

Położona na Majorce w Hiszpanii droga Sa Calobra jest jedną z najbardziej malowniczych tras na świecie. Droga ma 12 km długości. La Carretera de Sa Calobra, zaprojektowana przez hiszpańskiego inżyniera Antonio Pariettiego, została zbudowana w 1932 r. ręcznie, bez pomocy jakiegokolwiek maszyny, i została zaprojektowana w taki sposób, aby uniknąć budowy jakiegokolwiek tunelu. Usunięto 31 000 m³ skał, które następnie wykorzystano do wyrównania drogi. Najbardziej kultową częścią serpentyny jest Nus de Sa Calobra. Ten "węzeł" jest jednym z najsłynniejszych zakrętów na świecie, w miejscu którego droga przecina wiaduktem samą siebie.

Located on the island of Mallorca, in Spain, Sa Calobra Road is one of the most scenic drives in the world. The road is 12 km long. La Carretera de Sa Calobra, designed by the Spanish engineer Antonio Parietti, was built in 1932 manually, without the help of any machine, and was designed in a way to avoid the construction of any tunnel. 31.000 m³ of rock were removed which was then used to level the road. The most iconic part of the drive is Nus de Sa Calobra. This tie is one of the most famous curves in the world, turning 270 degrees and going under itself.

MA-10, Majorka, Hiszpania

MA-10 to bardzo malownicza trasa położona w północnej części Majorki w Hiszpanii. Znana jako „najdziksza droga na wyspie”, trasa o długości 110 km biegnie wzdłuż północnego wybrzeża Majorki i przez serce Serra de Tramuntana. Podróż nią to seria oszałamiających widoków na góry i turkusowe morze, przeplatanych niewiarygodnie uroczymi wioskami z kamienia w kolorze miodu, gdzie podróżni mogą zatrzymać się na kawę, tapas lub paellę i wpaść na celebrytę na wakacjach.

MA-10 is a very scenic drive located on the northern part of the island of Mallorca in Spain. Known as 'the wildest road on the island', the 110-km-long route goes along the northern coastline of Mallorca and through the heart of the Serra de Tramuntana. The drive involves a seemingly endless series of stunning views of the mountains and the turquoise sea, interspersed with impossibly pretty villages of honey-coloured stone, where travellers can stop for a coffee, tapas or paella and bump into a celebrity on vacation.

Gibraltar Airport

Gibraltar International Airport to cywilne lotnisko obsługujące brytyjskie terytorium zamorskie Gibraltar. Jego pas startowy nie tylko przecina skrzyżowanie z drogą, ale jest to również główna droga dojazdowa do Gibraltar. Sytuacja znacząco ogranicza operacje na lotnisku. W ruchliwe dni przylatuje i odlatuje około siedmiu samolotów. Jeśli średni czas zamknięcia drogi dla lądowania lub odlotu samolotu wynosi dziesięć minut, to w niektóre dni droga może być zamknięta przez ponad pół godziny. Z tego powodu zaplanowano nową czteropasmową drogę objazdową i tunel. Budowa rozpoczęła się w styczniu 2008 r., jednak wciąż nie została ukończona.

Gibraltar International Airport is the civilian airport that serves the British overseas territory of Gibraltar. Not only does it have a road crossing right across the only runway, the road is the main entry highway to Gibraltar. It is constraining operations at the airport. On busy days some seven flights now arrive and depart. If the average time the road is closed for an aircraft to land or depart is ten minutes, then on certain days the road can be closed for over half an hour. Because of this, a new four-lane diversion road and tunnel section was planned. Construction began in January 2008, however, as of January 2023, it is yet to be completed.

Le Col de la Furka, Szwajcaria

Le Col de la Furka (Przełęcz Furka), o wysokości 2429 m, jest przełęczą w Alpach Szwajcarskich, łączącą Gletsch, Valais z Realp, Uri. Droga została zbudowana ze strategicznych powodów wojskowych i była najdłuższą drogą przez przełęcz w Szwajcarii, w momencie otwarcia w 1867 r. To niezwykła podróż z widokami na lodowce, szczyty gór i lasy. Przełęcz Furka została wykorzystana jako lokacja w filmie Goldfinger – jeden zakręt po wschodniej stronie przełęczy nosi nawet nazwę „James Bond Strasse”.

Le Col de la Furka (Furka Pass), with an elevation of 2,429 m, is a mountain pass in the Swiss Alps connecting Gletsch, Valais with Realp, Uri. The road was built for strategic military reasons and was the longest pass road in Switzerland when it was opened in 1867. This is a remarkable road trip, with views of glaciers, mountaintops, and forested areas. The Furka Pass was used as a location in the film Goldfinger – one curve on the east side of the pass is even named “James Bond Strasse”.

Combe Laval, Francja

Combe Laval to zagłębienie geologiczne na wapiennym płaskowyżu Vercors w pobliżu Grenoble we Francji. Przez las Vercors prowadzi droga R76, zbudowana pierwotnie w celu ułatwienia transportu drewna. „Podniebna” klifowa droga Combe Laval jest kręta, pełna tuneli i niezliczonych przepraw nad urwiskami, co czyni ją wyjątkową trasą dla turystów odwiedzających region gór Vercors i lokalnych miłośników kolarstwa.

Combe Laval is a geological indentation in the Vercors limestone plateau near Grenoble, France. Thru the forest of Vercors leads the road R76, build originally to facilitate the routing of wood. The “aerial” cliff road of Combe Laval is sinuous, full of tunnels and innumerable overhanging passages above the void which makes it an exceptional route for tourists and cycling enthusiasts visiting Vercors plateau.

Route des Grandes Alpes, Francja

Route des Grandes Alpes to trasa turystyczna przez Alpy Francuskie, między Jeziorem Genewskim a Riwierą Francuską, wiodąca przez wszystkie wysokie przełęcze Alp we Francji i przecinająca cztery parki narodowe. Pomysł Route des Alpes narodził się w 1909 r., kiedy to Touring Club (stowarzyszenie rowerzystów promujące turystykę) postawił sobie za cel stworzenie najpiękniejszej górskiej trasy na świecie. Ta legendarna trasa, łącząca jeziora i odległe doliny, zapewniająca niesamowite widoki, jest najbardziej rewelacyjną ze wszystkich we francuskich Alpach. Droga daje również możliwość zobaczenia wysokich lodowcowych szczytów pasma Mont Blanc i masywu Ecrins.

The Route des Grandes Alpes is a tourist itinerary through the French Alps between Lake Geneva and the French Riviera passing over all the high passes of the Alps within France and crossing four national parks. The idea of the Route des Alpes was born in 1909, with the Touring Club (an association of cyclists promoting tourism) set to create a mountain route that would be the most beautiful in the world. Combining lakes, remote valleys and impressive views, this legendary route is the most sensational of the French Alps. The road also gives an opportunity to see the high glacial peaks of the Mont Blanc range and the Ecrins massif.

Großglockner-Hochalpenstraße, Austria

Großglockner-Hochalpenstraße to najwyższej położona utwardzona droga przez przełęcz górską w Austrii. Nazwany na cześć Großglockner, najwyższego szczytu Austrii, przecina główny łańcuch Alp, łącząc Bruck w kraju związkowym Salzburg z Heiligenblut w Karyntii przez przełęcz Hochtorn na wysokości 2504 m. Trasa o długości 48 km powstała po I wojnie światowej nie tylko jako następstwo zmian geopolitycznych, ale także jako trasa widokowa. W momencie jej powstania wyśmiewano „potrzebę obsługi nadmiernego ruchu międzynarodowego”. Przez rewolucję motoryzacyjną 120 tys. odwiedzających rocznie wydawało się niemożliwe. Panoramiczna droga wiedzie wśród kwitnących pastwisk, pachnących górskich lasów i potężnych skał. W okolicy baraszkują oswojone świstaki, a przy odrobinie szczęścia można obserwować poczynania zwinnego koziorożca.

The Grossglockner High Alpine Road is the highest surfaced mountain pass road in Austria. Named after the Großglockner, Austria's highest mountain, it traverses the Alpine divide, connecting Bruck in the state of Salzburg with Heiligenblut in Carinthia via Hochtorn Pass at 2,504 m. The 48-km-long route was built in post First World War era not only as an aftermath of geopolitical changes but also as a scenic route. At the time of creation, “the need to serve an excessive international traffic” was widely mocked. Believed 120,000 annual visitors seem impossible before the motoring revolution. The panoramic road leads among blooming pastures, fragrant mountain forests and mighty rocks. Tamed marmots frolic in the area, and with a bit of luck one can observe the actions of agile ibex.

Bregagh Road, Irlandia Północna

The Dark Hedges (Mroczny Żywopłot) to aleja buków wzdłuż Bregagh Road między Armoj i Stranocum w hrabstwie Antrim w Irlandii Północnej. Około 1775 r. James Stuart zbudował dom nazwany Gracehill House, a wzdłuż drogi wjazdowej posadził ponad 150 buków, tworzących imponujące podejście do posesji. Drzewa tworzą nastrojowy tunel, który był wykorzystany jako lokacja w popularnym serialu telewizyjnym „Gra o tron”, dzięki czemu aleja stała się popularną atrakcją turystyczną. Według legendy aleję odwiedza duch zwany Szarą Damą, który przemierza drogę i przemyka po niej od drzewa do drzewa. Uważa się, że to córka Jamesa Stuarta (nazywana „Cross Peggy”), która zmarła w tajemniczych okolicznościach.

The Dark Hedges is an avenue of beech trees along Bregagh Road between Armoj and Stranocum in County Antrim, Northern Ireland. In about 1775, James Stuart built a new house, named Gracehill House. Over 150 beech trees were planted along the entrance road to the estate, to create an imposing approach. The trees form an atmospheric tunnel that has been used as a location in popular television series Game of Thrones, which has resulted in the avenue becoming a popular tourist attraction. According to legend, the hedges are visited by a ghost called the Grey Lady, who travels the road and flits across it from tree to tree. She is claimed to be either the spirit of James Stuart's daughter (named "Cross Peggy") who died mysteriously.

Ring Of Kerry, Irlandia

Pierścień Kerry (po irlandzku: Mórchuaird Chiarraí) to 179-kilometrowa okrężna trasa turystyczna w hrabstwie Kerry w Irlandii. Trasa prowadzi przez zielone nadmorskie krajobrazy, faliste wzgórza, lśniące jeziora i nieskazitelnie złote pasma przechodzące w zapierające dech w piersiach klify. Ten naturalny skarb na południowo-zachodnim wybrzeżu Irlandii ma naprawdę wszystko, dlatego ludzie przyjeżdżają z daleka, aby zobaczyć Pierścień Kerry. „The Ring” to popularna wycieczka jednodniowa, a liczne firmy autobusowe oferują trasy w miesiącach letnich. Ponieważ wąskie drogi utrudniają mijanie się dużych pojazdów, wszystkie autobusy kursują w kierunku przeciwnym do ruchu wskazówek zegara, od strony Killorglin.

The Ring of Kerry (Irish: Mórchuaird Chiarraí) is a 179-kilometre-long circular tourist route in County Kerry, Ireland. The route takes in verdant coastal landscapes, rolling hills, sparkling lakes and pristine golden strands giving way to jaw-dropping cliffs. This treasure trove in the southwest coast of Ireland really has it all, which is why people come from far and wide to see the Ring of Kerry. “The Ring” is a popular day trip and numerous bus companies offer circuits during the summer months. As the narrow roads make it difficult for tour coaches to pass one another, all tour buses run in an anti-clockwise direction, travelling via Killorglin first.

A82, Szkocja

A82 to główna droga w Szkocji, która biegnie z Glasgow do Inverness przez Fort William, jedna z głównych tras północ-południe w kraju. Trasa przebiega w pobliżu wielu zabytków i słynnych obiektów przyrodniczych, w tym Loch Lomond, Rannoch Moor, Glen Coe, Ben Nevis, Commando Memorial, Loch Ness i zamku Urquhart, co czyni ją jedną z najbardziej malowniczych dróg w kraju. Podczas podróży można podziwiać najwspanialsze doliny i magiczne sceny Szkocji.

The A82 is a major road in Scotland that runs from Glasgow to Inverness via Fort William. It is one of the principal north-south routes in Scotland. The road passes close to numerous landmarks, including Loch Lomond, Rannoch Moor, Glen Coe, Ben Nevis, the Commando Memorial, Loch Ness, and Urquhart Castle, which makes it one of the most picturesque roads in the country, taking in great glens and magical scenery along the way.

Wielka Pętla Bieszczadzka, Polska

Wielka Pętla Bieszczadzka jest znakomitym sposobem eksploracji wyjątkowego regionu Bieszczad na południowo-wschodniej granicy Polski. Uwieczniona w pierwszym polskim westernie "Rancho Texas", długa na 144 km trasy łączy magiczne zakątki Bieszczad. Przebiega przez Ciśniańsko-Wetliński Park Krajobrazowy, Bieszczadzki Park Narodowy, Park Krajobrazowy Doliny Sanu i Park Krajobrazowy Gór Słonnych. Przy trasie nie sposób ominąć punktów widokowych na połoniny, w tym przełęczy Wyżniańskiej i Wyżnej. Na szlakach Bieszczadzkiego Parku Narodowego można natknąć się na rzadkie zwierzęta: niedźwiedzie, wilki, rysie, żbiki, żubry i jelenie karpackie. Bieszczady są pełne dzikich kaskad rzecznych, a położony wśród gór zbiornik retencyjny Jezioro Solińskie, którego powstanie jest związane z zatopieniem kilku wsi, zasłużył przez lata na miano kultowej destynacji turystycznej. Na trasie nie brakuje górskich serpentyn i urokliwych mostów nad bystrzymi strumieniami.

The Great Bieszczady Loop is an excellent way to explore the unique Bieszczady region on the southeastern border of Poland. Immortalized in the first Polish western "Rancho Texas", the route is 144 km long and connects the magical nooks of the Bieszczady Mountains. It runs through the Ciśniańsko-Wetliński Landscape Park, the Bieszczady National Park, the San Valley Landscape Park and the Słonne Mountains Landscape Park. Along the route, it is impossible to miss viewpoints on the mountain pastures, including the Wyżniańska and Wyżna passes. On the trails of the Bieszczady National Park, one can come across rare animals: bears, wolves, lynxes, wildcats, European bison and Carpathian deer. The Bieszczady are full of wild river cascades, and the Solińskie Lake retention reservoir located among the mountains, the creation of which is related to the flooding of several villages, over the years has earned the name of a cult tourist destination. The route is full of mountain serpentines and charming bridges over swift streams.

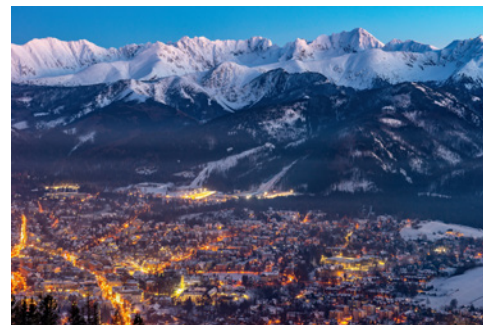

Droga wzdłuż helskiej kosi, Polska

Mierzeja Helska, czasem nazywana również półwyspem lub kosą, to jeden z ciekawszych regionów polskiego wybrzeża Morza Bałtyckiego. Genezę jej powstania przypisuje się prądowi morskemu płynącemu na wschód wzdłuż polskiego brzegu, który przez lata utworzył tą niepowtarzalną formę terenu. Ze względu na lokalizację, Hel stanowił strategiczny punkt wojskowy i był intensywnie ufortyfikowany, lecz dzisiaj przyciąga głównie turystów. Jedyną drogą prowadzącą na "cypel" jest Droga Helska, malownicza trasa rozpoczynająca się we Władysławowie.

The Hel Sandbar, sometimes also called a peninsula or a spit, is one of the most interesting regions of the Polish coast of the Baltic Sea. The genesis of its creation is attributed to the sea current flowing east along the Polish coast, which over the years created this unique landform. Due to its location, Hel was a strategic military point and was intensively fortified, but today it mainly attracts tourists. The only road leading to the "headland" is the Hel Road, a picturesque route starting in Władysławowo.

Zakopianka, Polska

Zakopianka to droga łącząca Kraków z Zakopanem, kultowym górskim kurortem u podnóża Tatr. Okryta niekoniernie pozytywną sławą notorycznie zakorkowanej, 100-kilometrowa Zakopianka jest główną drogą dojazdową dla milionów turystów corocznie odwiedzających Tatry. Przejazd niegdyś niebezpieczną ze względu na krajobraz i zbójników trasą zajmuje dzisiaj nie więcej niż trzy godziny i jest doświadczeniem bardzo komfortowym - na trasie Zakopianki znajdziemy udogodnienia w formie tuneli przecinających masywy górskie oraz wiaduktów, z których rozciągają się zjawiskowe panoramy Tatr.

Zakopianka is a road connecting Kraków with Zakopane, a cult mountain resort at the foot of the Tatra Mountains. Infamous for being notoriously jammed, 100-km-long Zakopianka is the main access road for millions of tourists visiting the Tatra Mountains every year. The ride on the once dangerous due to the landscape and robbers route, today takes no more than three hours and is a very comfortable experience - along the Zakopianka route, one will find many facilities in the form of tunnels cutting through mountain massifs and viaducts from which the phenomenal panoramas of the Tatra Mountains can be admired.

Kaszëbskô Droga, Droga Kaszubska, Polska

Środkowa część Kaszub od dziesiątek lat nazywana jest przez turystów Szwajcarią Kaszubską. W tej części Pomorza znajdziemy łagodne wzgórza, tysiące jezior i polodowcowych oczek kryjących się w głębokich obniżeniach, cieniste wąwozy i dzikie lasy dawnej Puszczy Kaszubskiej, a nade wszystko uroczą mozaikę samotnych gospodarstw rozsianych wśród pól. Krajobraz tak bardzo urzekł polskiego działacza Bernarda Szczęsnego, że zainicjował on wybudowaną w latach 1965-1967 Drogę Kaszubską. Wyjątkowa na skalę kraju trasa dla zmotoryzowanych turystów wiedzie przez samo serce Kaszub, umożliwiając dojazd do najpiękniejszych i najciekawszych zakątków regionu. Droga przebiega pomiędzy jeziorami, zalesionymi zboczami wzniesień i polami. Stanowiąca kluczową oś komunikacyjną droga o długości 20 km zaczyna się w miejscowości Garcz i kończy się w sąsiedztwie Wieżycy.

The central part of Kashubia for decades has been called by tourists Kashubian Switzerland. In this part of Pomerania, one will find gentle hills, thousands of lakes and glacial ponds hidden in deep depressions, shady ravines and wild forests of the former Kashubian Wilderness, and above all, a charming mosaic of lonely farms scattered among the fields. The landscape captivated the Polish activist Bernard Szczęsny so much that he initiated the Kashubian Road built in 1965-1967. Unique on a national scale, this route for motorized tourists leads through the very heart of Kashubia, enabling access to the most beautiful and interesting nooks of the region. The road runs between lakes, wooded hillsides and fields. The 20-km-long route, a key local communication axis, starts in Garcz and ends in the vicinity of Wieżycy.

Podhalańska droga Oswalda Balzera, Polska

Ukończona w 1902 r. górską drogą prowadzącą z Zakopanego do Morskiego Oka, nazwana została na cześć profesora prawa Oswalda Balzera. Trasa przecinająca Tatrzański Park Narodowy początkowo biegnie partią reglową poprzez Jaszczurówkę, Toporową Cyrhlę, Brzeziny i Wierchporoniec, następnie prowadzi dnem Doliny Białki przez Łysą Polanę (przejście graniczne ze Słowacją) i Wodogrzmoty Mickiewicza, kończąc się przy schronisku przy Morskim Oku. W latach 1927–1931 na drodze tej rozgrywano samochodowy Wyścig Tatrzański. Mimo że trasa była wymagająca i niebezpieczna, na starcie pierwszej edycji pojawiło się 11 motocykli i 19 samochodów, a wśród 50 odważnych zawodników znalazły się dwie kobiety.

The mountain road leading from Zakopane to Morskie Oko, completed in 1902, was named after the law professor Oswald Balzer. The route, crossing the Tatra National Park, initially runs along the subalpine part through Jaszczurówka, Toporowa Cyrhla, Brzeziny and Wierchporoniec, then leads along the bottom of the Białka Valley through Łysa Polana (border crossing with Slovakia) and Mickiewicz Waterfalls, to finish at the mountain hut at Morskie Oko. In the years 1927–1931, the Tatra Car Race was held on this road. Although the route was demanding and dangerous, 11 motorcycles and 19 cars appeared at the start of the first edition, and there were two women among the 50 brave competitors.

Pętla Ojcowska w Ojcowskim Parku Narodowym, Polska

Trasa Pętli Ojcowskiej wiedzie przez niezwykle malowniczy Ojcowski Park Narodowy, pełen charakterystycznych wapiennych formacji skalnych. Wijąca się pomiędzy nimi droga zapewnia niesamowite wrażenia i daje możliwość nacieszenia się najwspanialszymi panoramami regionu. Ojcowski Park Narodowy słynie z wyjątkowych form geologicznych, zabytków oraz bogatej infrastruktury turystycznej. Znajduje się tutaj Jaskinia Łokietka, park krajobrazowy Dolinki Krakowskie, Brandysówka, Dolina Będkowska, kopalnia odkrywkowa dolomitu Dubie i kopalnia wapienia Czadkowice. Obowiązkowymi punktami wzdłuż tej prowadzącej wąwozami i szczytami gór trasy są zamek w Pieskowej Skale oraz Maczuga Herkulesa.

The Ojcowska Loop route leads through the extraordinarily picturesque Ojcowski National Park, full of characteristic limestone rock formations. The road winding between them provides an amazing experience and allows enjoying the most wonderful panoramas of the region. Ojców National Park is famous for its unique geological forms, monuments and rich tourist infrastructure. There is the Łokietka Cave, the landscape park Dolinki Krakowskie, Brandysówka, the Będkowska Valley, the Dubie dolomite mine and the Czadkowice limestone mine. Obligatory points along this route leading through gorges and mountain peaks are the castle in Pieskowa Skała and Maczuga Herkulesa (Hercules' Club).

Mur Chiński

Wielki Mur Chiński to seria fortyfikacji, zbudowanych wzdłuż historycznych północnych granic starożytnych państw chińskich i cesarskich Chin, jako ochrona przed różnymi koczowniczymi ludami ze stepu eurazjatyckiego. Oprócz obronności, Wielki Mur pełnił również funkcje kontrolne, umożliwiające nakładanie cel na towary przewożone Jedwabnym Szlakiem. Trasa Wielkiego Muru służyła także jako korytarz transportowy. Mury graniczne budowane przez różne dynastie mają wiele przebiegów. Tradycyjnie postrzegany Wielki Mur Chiński rozciąga się od półwyspu Liaodong na wschodzie do jeziora Lop Nur na zachodzie i ma około 2400 km długości. Wbrew powszechnemu przekonaniu, Wielkiego Muru Chińskiego nie można zobaczyć gołym okiem z Księżycą.

The Great Wall of China is a series of fortifications that were built across the historical northern borders of ancient Chinese states and Imperial China as protection against various nomadic groups from the Eurasian Steppe. Apart from defence, other purposes of the Great Wall have included border controls, allowing the imposition of duties on goods transported along the Silk Road. The path of the Great Wall also served as a transportation corridor. The frontier walls built by different dynasties have multiple courses. Traditionally perceived, The Great Wall of China stretches from the Liaodong Peninsula in the east to the Lop Nur lake in the west, and it is roughly 2400 km long. Against popular belief, The Great Wall of China cannot be seen by the naked human eye from the Moon.

Jedwabny Szlak, Xinjiang, Chiny

Jedwabny Szlak, jeden z najważniejszych szlaków handlowych starożytnej Azji, biegł wzdłuż północnego krańca Kotliny Kaszgarskiej, wzdłuż doliny rzeki Tarym. Z jednej strony ograniczało go pasmo gór Tienszan, a z drugiej ogrom pustyni Taklimakan. Z Państwa Środka przewożono nim jedwab, żelazo i papier, a w drugą stronę jechały karawany obciążone złotem, perfumami i zbożem. Legendarna trasa straciła na znaczeniu, gdy tereny te zostały podbite przez wojownicze ludy Azji Środkowej, ale wciąż jest dostępna dla podróżników, których interesuje jej pierwotny przebieg, pełen fascynujących form geologicznych i tysięcy kilometrów niezamieszkałych terenów.

The Silk Road, one of the most important trade routes of ancient Asia, ran along the northern edge of the Kashgar Basin, along the valley of the Tarym River. It was limited by the Tian Shan mountains range on one side and the vastness of the Taklamakan desert on the other. Silk, iron and paper were transported from the Middle Kingdom, and caravans laden with gold, perfumes and crops went the other way. The legendary route lost its importance when these areas were conquered by the warlike peoples of Central Asia, but it is still accessible to travelers who are interested in its original course, full of fascinating geological forms and thousands of kilometers of uninhabited lands.

Tiānmén Shān, Chiny

Jeśli Schody do Nieba istnieją, to znajdują się na górze Tiānmén Shān w Chinach. Na jej szczycie znajduje się Brama Niebios, naturalny łuk skalny, uważany za łącznik między bogami a światem śmiertelników. Aby do niego dotrzeć, trzeba pokonać 999 schodów i 11-kilometrową górską drogę. Jej budowę rozpoczęto w 1998 r., a zakończono w 2004 r., zatem zbudowanie tych niesamowitych 99 zakrętów zajęło inżynierom 6 lat. Na niektórych odcinkach maksymalne nachylenie drogi sięga 37 stopni. Droga na górę Tianmen uznawana jest za jedną z najpiękniejszych, ale i najniebezpieczniejszych dróg w Chinach. Droga jest tak malownicza i sławna, że często jest używana do wyścigów lub testów. Wjazd zajmuje około 40 minut, jadąc ostrożnie. Jednak we wrześniu 2016 roku włoski kierowca Fabio Barone ustanowił rekord świata prędkości swoim Ferrari 458 Italia, pokonując trasę w 10 minut i 31 sekund.

If Stairway to Heaven exists, it is on the top of the Tiānmén Shān mountain in China. At its peak, there's the Heaven Gate, a natural rock arch that was believed to be the link between the gods and the mortal world. To reach it, one needs to climb 999 stairs and drive the 11-kilometre-long Tianmen Mountain Road. The construction of the road started in 1998 and finished in 2004, so it took 6 years for engineers to build these amazing 99 turns. At some passages, the maximal gradient of the road is close to 37 degrees. The road to Tianmen Mountain is considered one of the most beautiful but also one of the most dangerous roads in China. This road is so scenic and well-known that it is often used for races or test drives. The drive will take approximately 40 minutes, driving carefully. However, in September 2016, the Italian driver Fabio Barone set the speed world record with his Ferrari 458 Italia, covering the route in 10 minutes and 31 seconds.

Tunel Guoliang, Chiny

W górach Taihang, w północno-wschodnich Chinach, znajduje się wioska znana z nieustępliwości i niezależności. Nazwana na cześć buntownika z czasów dynastii Han walczącego z przytłaczającymi siłami imperium. Wykorzystując ekstremalny krajobraz, wioska Guoliang była zawsze odcięta od cywilizacji. Zanim zbudowano tunel drogowy, dostęp do wioski położonej w dolinie otoczonej wysokimi górami był ograniczony do wymagającej ścieżki zboczem góry. W 1972 r. grupa wieśniaków, kierowana przez Shen Mingxina, zaplanowała wyrzeźbić drogę wzdłuż (oraz przez) zbocze góry. Trzynastu lokalnych mieszkańców ukończyło projekt w ciągu 5 lat, bez funduszy rządowych i bez dostępu do elektronarzędzi, używając głównie młotków i dłut. Powstanie tunelu o długości 1,2 km zmieniło wioskę w atrakcję turystyczną. Obszar ten był również wykorzystywany jako lokalizacja filmu.

In the Taihang mountains, in north-eastern China, there is a village known for its tenacity and independence. Named after a fugitive rebel during the Han Dynasty, who had fought an overwhelming imperial force utilizing the extreme local terrain, Guoliang village was always cut off from outside civilization. Before the road tunnel was constructed, access to the village nestled in a valley surrounded by towering mountains was restricted to a difficult path carved into the mountainside. In 1972, a group of villagers led by Shen Mingxin made plans to carve a road along the side of and through a mountain. Thirteen villagers finished the project in 5 years, with no government funding and without access to power tools, using mostly hammers and chisels. The creation of this 1.2 km tunnel has turned the village into a tourist attraction. The area has also been used as a film location.

Autostrada Karakoram, Pakistan / Chiny

Autostrada Karakorum, nazywana Autostradą Przyjaźni Chińsko-Pakistańskiej, jest najwyższą położoną utwardzoną drogą międzynarodową na świecie, łączącą Chiny i Pakistan. Jest to jedna z nielicznych tras przecinających Himalaje i najbardziej ze wszystkich wysunięta na zachód. Osiąga maksymalną wysokość 4714 m w pobliżu przełęczy Khunjerab. Historycznie był to szlak karawan, jedna z odnóg starożytnego Jedwabnego Szlaku. W latach 1959-1979 rządy Chin i Pakistanu zbudowały na jej trasie autostradę, która stała się celem turystyki przygodowej, zwłaszcza dla zapalonych rowerzystów. Przejazd Karakoram Highway jest nie tylko bardzo widokowy, ale też emocjonujący – są odcinki poprowadzone wysokimi serpentynami, w wykutych skalnych półkach, w tunelach oraz na krawędzi przepaści. Zdarzają się też niespodzianki – urwana droga, którą podmyła rzeka, albo brak przejazdu z powodu osunięcia się zbocza i lawiny błotnej.

The Karakoram Highway, nicknamed the China-Pakistan Friendship Highway, is the highest paved international road in the world, connecting China and Pakistan. It is one of the very few routes that cross the Himalayas and the most westerly of them. It reaches its maximum elevation of 4,714 m near Khunjerab Pass. Historically, this was a caravan trail, one branch of the ancient Silk Road. From 1959 to 1979, the Chinese and Pakistani governments built a highway. The highway has become an adventure tourism destination, especially for devoted cyclists. The Karakoram Highway ride is not only very scenic but also exciting – there are sections full of serpentines, ledges carved in rock, many tunnels and narrow parts on the edge of the abyss. There are also surprises – a broken road that was washed away by the river, or the lack of passage due to a landslide and a mud avalanche.

Autostrada Karakoram, Pakistan / Chiny

Droga do Fairy Meadows, Pakistan

Fairy Meadows, lokalnie znany jako Joot, to park narodowy w Gilgit-Baltistan w Pakistanie, do którego można dotrzeć 15-kilometrową górską trasą, zaczynając od mostu Raikot na autostradzie Karakoram do wioski Tattu. Niebezpieczna i wąska szutrowa górską drogą od mostu do wioski jest otwarta tylko dla doświadczonych mieszkańców, którzy zapewniają transport dla odwiedzających. Podróż w jedną stronę trwa 1,5 godziny. Droga jest wyboista i bardzo wąska, pozbawiona barierki i oświetlenia. Jest otwarta wyłącznie latem. Nagrodą za odwagę są majestatyczne widoki na zielone polany w sercu Himalajów, u podnóża góry Nanga Parbat. Zielona łąka służy jako baza wypadowa dla himalaistów ruszających na szczyt.

Fairy Meadows, locally known as Joot, is a national park in Gilgit-Baltistan, Pakistan, approachable by a fifteen-kilometre-long mountain trek starting from Raikot Bridge on Karakoram Highway to the village Tattu. The dangerous and narrow gravel mountain road from the bridge to the village is open only to experienced locals, who provide transportation to visitors. One way trip takes 1.5 hours. The road is gravel, bumpy and extremely narrow, it has no guard rails or lighting. It is accessible only in summer. The reward for courage is the majestic views of the green glades in the heart of the Himalayas, at the foot of Nanga Parbat mountain. The grassland serves as the base camp for trekkers approaching the summit.

Irohazaka, Japonia

Irohazaka to para krętych dróg łączących niższe wzniesienia w pobliżu centrum Nikko z górzystymi terenami regionu Okunikko w Japonii. „Iroha” to pierwsze trzy z 48 sylab dawniej używanego alfabetu japońskiego, a „zaka” oznacza „zbocze” – kręte drogi Irohazaka składają się razem z 48 zakrętów. Zostały zbudowane odpowiednio w 1954 i 1965 r. Dziś starsza droga jest otwarta tylko dla ruchu w dół i obejmuje pit stop, z którego można zobaczyć dwa wodospady. Tymczasem nowsza droga jest otwarta tylko dla ruchu w górę. Niedaleko szczytu znajduje się płaskowyż Akechidaira, który oferuje taras widokowy z widokiem na Irohazaka i dolinę poniżej. Irohazaka odgrywa znaczącą rolę w historii Japonii: trasa była popularna wśród buddyjskich pielgrzymów w drodze do jeziora Chuzenji.

Irohazaka is a pair of winding roads that connect the lower elevations near central Nikko to the higher elevations of the mountainous Okunikko region, Japan. “Iroha” are the first three of 48 syllables of the formerly used Japanese alphabet, and “zaka” means “slope” – the Irohazaka Winding Roads were named so because together they consist of 48 hairpin turns. The two roads were respectively built in 1954 and 1965. Today, the older road is only open to downward traffic and includes a pit stop from where you can see two waterfalls. The newer road, meanwhile, is only open to upward traffic. Near the top is the Akechidaira Plateau, which offers an observation deck with views over the Irohazaka and the valley below. This road plays a significant role in Japanese history: the route was popular with Buddhist pilgrims on their way to Lake Chuzenji.

Đèo Mã Pí Lèng, Vietnam

Đèo Mã Pí Lèng to imponująca przełęcz w Vietnamie na wysokości 1500 m. Znajduje się pomiędzy Dong Van i Meo Vac, dwoma miastami na dalekiej północy Vietnamu w prowincji Ha Giang, niedaleko granicy z Chinami. Prowadząca przez przełęcz droga, nazywana „Drogą Szczęścia”, została zbudowana w latach 60. XX w. głównie przez robotników z okolicznych mniejszości etnicznych. Ukończenie całej drogi zajęło 11 lat.

Đèo Mã Pí Lèng jest znana jako królowa wietnamskich przełęczy. Prawie wszędzie na trasie znajdują się klify i przepaście, a zakrętów jest wystarczająco dużo, by dostać zawrotów głowy. Droga wzdłuż zbocza góry wije się przez romantyczny, zapierający dech w piersiach krajobraz, idealny do jazdy na motocyklu. Widoki z trasy przypominają obrazy z bajki.

Đèo Mã Pí Lèng is an impressive mountain pass in Vietnam at an altitude of 1,500 m.

It is located between Dong Van and Meo Vac, two cities in the far north of Vietnam in Ha Giang province, close to the border with China. The road leading through the pass, nicknamed “The Happiness Road”, was built in the 1960s mainly by workers from ethnic minorities from the area. It took 11 years to finish the whole road. Đèo Mã Pí Lèng is known as the King of Vietnamese mountain passes. There are cliffs and abysses almost everywhere along the route and enough hairpin bends to get dizzy. The road along the mountainside has a romantic, breathtaking landscape that is ideal for motorcycling.

Views from the route look like a scene from a fairy tale.

Highway 85, Arabia Saudyjska

Wiodąca przez serce Arabii Saudyjskiej, Autostrada 85 jest najdłuższą prostą drogą na świecie. Ta asfaltowa droga łączy Al-Dżubajl (we Wschodniej Prowincji na wybrzeżu Zatoki Perskiej) i Turajf w Północnej Prowincji Granicznej. Przejechanie całej długości H85 zajmuje około 10 godzin. Licząca 1116 km droga biegnąca przez pustynię nie jest idealnie prosta, ale zakręty są bardzo długie i łagodne, a niektóre perfekcyjnie proste odcinki ciągną się przez setki kilometrów. Drogi Arabii Saudyjskiej stopniowo stają się kluczowym elementem systemu transportowego Królestwa, ponieważ główne skupiska ludności są nie tylko rozproszone po całym kraju, ale także dlatego, że stoją przed wyzwaniami związanymi z geografją kraju – regiony są oddzielone pustyniami, dolinami i górami. Arabia Saudyjska skutecznie jednak zachęca do transportu samochodowego, utrzymując jedne z najniższych cen benzyny na świecie.

Following the heart of Saudi Arabia, Highway 85 is the longest straight road in the world. This paved road links Jubail (in the Eastern province on the Persian Gulf coast) and Turayf in the Northern Borders Province. Travelling the whole length of H85 takes about 10 hours. The 1116-kilometres-long road running through the desert is not perfectly straight, but the corners are very long sweepers, and some flawlessly-straight sections stretch for hundreds of kilometres. The roads of Saudi Arabia are gradually becoming the defining feature of the kingdom's transport system as the main population centres are not only scattered all over the country but also because they faced a major challenge from the geography of the country itself – regions are separated by deserts, valleys and mountains. However, Saudi Arabia encourages road transport by maintaining one of the lowest petrol prices in the world.

Droga do Al-'Ula, Arabia Saudyjska

Al-'Ula to starożytna arabska oaza położona w prowincji Medina w północno-zachodniej Arabii Saudyjskiej. Okolice jest usiana starożytnymi ruinami, tysiącletnimi grobowcami, farmami daktylowymi i niesamowitym surowym krajobrazem. Miejscem numer jeden do odwiedzenia jest tu niewątpliwie wpisana na listę UNESCO najbardziej wysunięta na południe osada królestwa Nabatejczyków, znana również jako Hegra. Nazywana Petra Plus, Hegra, choć mniejsza, uderza swoim położeniem, wyrzeźbiona w dużych skalistych wychodniach rozsianych po pustkowiu pustyni. Położona 300 km na północ od Medyny, Al-'Ula historycznie znajdowała się na Szlaku kadzidlany łączącym Oman z Europą i była ważnym ośrodkiem handlowym starożytnych Lihjanitów. Nawet bez mirry, przypraw i kamieni szlachetnych w bagażniku, jazda po regionalnych drogach jest jak podróż w czasie.

Al-'Ula is an ancient Arabic oasis city located in Medina province of northwestern Saudi Arabia. The region around is scattered with ancient ruins, thousands-year-old tombs, date farms and an incredible raw landscape. The number-one site to check out is undoubtedly the Unesco-listed southernmost settlement of the Nabatean kingdom, also known as Hegra. Called Petra Plus, Hegra though smaller in scale, is striking in its location, carved into large rocky outcrops strewn throughout a sparse desert. Located 300 km north of Medina, Al-'Ula was historically located on the Incense route connecting Oman and Europe, and was an important trading hub for the ancient Lihyanites. Even not carrying myrrh, spices and precious stones, driving around the region feels like travelling in time.

Droga przez Al-Hadā, Arabia Saudyjska

Położona w prowincji Mekka w Arabii Saudyjskiej, droga Al-Hadā to nazwa jednej z najbardziej spektakularnych tras w kraju. Biegąc ze wschodu na zachód od Taif do Mekki, najświętszego miasta islamu, droga wznosi się do Al-Hadā, górskiego kurortu na wysokości 1975 m n.p.m. 80-kilometrowa górська droga, znana lokalnie jako Route 15, jest nie tylko całkowicie utwardzona. Składa się z dwóch pasów ruchu w obu kierunkach, oddzielonych i zabezpieczonych betonowymi barierami oraz jest w większości oświetlona.

Located in the Mecca Province of Saudi Arabia, Al-Hadā Road is the name of one of the most spectacular drives in the country. Running east-west from Taif to Mecca, Islam's holiest city, the road climbs up to Al-Hadā, a mountain resort city at an elevation of 1,975 m above sea level. The 80 km mountain road, known locally as Route 15, is not only totally paved. It consists of two lanes in both directions, separated and secured with concrete walls and for the most part, it is illuminated.

Droga do Sossusvlei, Namibia

Według raportu Światowego Forum Ekonomicznego dotyczącego jakości infrastruktury drogowej Namibia ma najlepsze drogi na kontynencie afrykańskim. Znajduje się tam również najstarsza pustynia na świecie. Sossusvlei, wielka, biała, solno-gliniana misa wyschniętego jeziora, położona na terenie Parku Narodowego Namib-Naukluft w południowym zakątku Namibii, jest sercem pustyni namibijskiej i domem pomarańczowych wydm oraz niekończących się pustynnych piasków, symboli tego kraju. To jedna z najbardziej znanych atrakcji w kraju. Do tej spektakularnej pustynnej scenerii można dotrzeć wyjątkową drogą o długości 66 km, rozpoczynającą się w Sesriem, małej wiosce na południowym krańcu Gór Naukluft. Jest w większości utwardzona, ale ostatnie 5 km prowadzi przez miękki piasek, a zatem potrzebny będzie napęd na wszystkie koła. Droga jest całkowicie prosta i stanowi raj dla fotografów.

According to the World Economic Forum's Quality of Road Infrastructure Report, Namibia has the best road infrastructure on the African continent. It also has the oldest desert on the planet. Sossusvlei, a large, white, salt and clay pan located within the Namib-Naukluft National Park in the southern corner of Namibia, is the heart of the Namibian desert and home to burnt orange sand dunes and endless desert sands synonymous with images of the country. It's one of the best-known attractions in the country. This spectacular desert scenery can be reached by the unique 66 km long road starting from Sesriem, a small village at the southern end of the Naukluft Mountains. It's mostly paved but the last 5 km are tarred through soft sand, so you will need an all-wheel-drive. The flat road is totally straight and a paradise for photographers.

Chapman's Peak Drive, RPA

Krajobrazowa trasa Chapman's Peak Drive uznawana jest za jedną z najbardziej malowniczych dróg na świecie. Trasa o długości 9 km wije się 114 zakrętami wokół szczytu Chapman podążając skalistym wybrzeżem. Droga łącząca Hout Bay i Noordhoek została po raz pierwszy otwarta dla ruchu 6 maja 1922 r. Z oszalamiających punktów widokowych i piknikowych, z których niektóre znajdują się na wysokości do 593 m n.p.m., nierzadko można zobaczyć wieloryby i delfiny baraszkujące w oceanie poniżej, lub stada pawianów z ciekawością obserwujące przechodzących turystów. Chapman's Peak Drive, otoczona z jednej strony wysokim zboczem górskim, a z drugiej stromymi urwiskami wpadającymi do Oceanu Atlantyckiego, to wymagająca trasa. Maksymalna dopuszczalna prędkość wynosi 40 km/h.

The Chapman's Peak Drive scenic route is considered one of the most picturesque roads in the world. The 9 km route winds 114 bends around Chapman peak following the rocky coastline. The road connecting Hout Bay and Noordhoek was opened to traffic for the first time on May 6, 1922. From stunning vantage points and picnic spots, some of which are up to 593m above sea level, it is not uncommon to see whales and dolphins frolicking in the ocean below, and baboon troops curiously observing passing tourists. Flanked by both the towering mountainside and sheer drops into the Atlantic Ocean below, Chapman's Peak Drive is a nail-biting route. The maximum speed limit is 40km/h.

Tuinroete, RPA

Tuinroete (Droga Ogrodowa) to 300-kilometrowy odcinek południowo-wschodniego wybrzeża Republiki Południowej Afryki, który rozciąga się od Witsand w Prowincji Przylądkowej Zachodniej do granicy rzeki Storms w Prowincji Przylądkowej Wschodniej. Nazwa pochodzi od występującej w tym regionie soczyste zielonej i zróżnicowanej ekologicznie roślinności. Pomiędzy Heidelbergiem a rzeką Storms, Tuinroete biegnie równoległe do linii brzegowej bogatej w liczne jeziora, góry, wysokie lasy, bursztynowe rzeki i złote plaże. Na obszarze Tuinroete występuje prawie trzysta gatunków ptaków, zasiedlających krajobrazy od fynbos po lasy i bagna. Na trasie dostępny jest każdy rodzaj przygody: nurkowanie, zjazd na linie, wędkarstwo i wiele innych. Szlaki turystyczne i naturalne atrakcje przyciągają dużą liczbę ekoturystów.

Tuinroete (Garden Route) is a 300-kilometre stretch of the south-eastern coast of South Africa which extends from Witsand in the Western Cape to the border of Storms River in the Eastern Cape. The name comes from the verdant and ecologically diverse vegetation encountered here. Between Heidelberg and Storms River, the Garden Route runs parallel to a coastline featuring lakes, mountains, tall indigenous forests, amber-coloured rivers and golden beaches. Almost three hundred species of birds are found in the Garden Route area, and their habitat varies from fynbos to woodland and marshes. Along the way, every kind of adventure activity is possible: scuba diving, abseiling, fishing and more. Hiking trails and other activities in nature attract a large number of eco-tourists.

Aleja Baobabów, Madagaskar

Aleja Baobabów to wyróżniająca się grupa 25 drzew z gatunku *Adansonia grandidieri* wzdłuż polnej drogi między Morondava i Belo sur Tsiribihina w regionie Menabe na zachodnim Madagaskarze. Te gigantyczne, suche drzewa liściaste (z rodziny Malvaceae), z których wiele ma ponad 800 lat, z pniami o średnicy nawet 3 m i wysokości 30 m, nie zawsze stały samotnie. Kiedyś drzewa rzucające cień na Aleję były częścią bogatego lasu drzew i innych roślin, ale wkraczanie współczesnej cywilizacji i rosnąca populacja ludzi na tym obszarze doprowadziły do masowego wylesiania, pozostawiając pozostałe baobaby w izolacji. Kiedy arabscy marynarze po raz pierwszy przybyli tu nieco ponad 1000 lat temu i zobaczyli baobaby, powiedzieli, że diabeł wyrwał drzewa z ziemi i postawił z powrotem do góry nogami, ponieważ ich baldachimy przypominają korzenie. Piękne i wyjątkowe otoczenie Aleji Baobabów może stać się pierwszym oficjalnym pomnikiem przyrody w kraju. Jej uderzający krajobraz przyciąga turystów z całego świata, co czyni go jednym z najczęściej odwiedzanych miejsc w regionie.

The Avenue of the Baobabs is a prominent group of 25 *Adansonia grandidieri* trees lining the dirt road between Morondava and Belo sur Tsiribihina in the Menabe region of western Madagascar. These giant, dry season-deciduous trees (members of the Malvaceae family), many of which are more than 800 years old with trunks that are over 3 m thick and a height of 30 m did not always stand alone. At one time the trees dotting the lane were part of a rich forest of trees and other plants, but the encroachment of modern civilization and increasing populations in the area led to massive deforestation leaving the remaining baobabs to stand in isolation. When Arab seafarers first visited a bit over 1000 years ago and saw baobabs, they said the devil ripped them out of the ground and put them back upside down, for their canopies resemble roots. The beautiful and unique setting of the Baobabs Avenue may become the country's first official natural monument. Its striking landscape draws travellers from around the world, making it one of the most visited locations in the region.

Blue Ridge Parkway, Stany Zjednoczone

Blue Ridge Parkway, znana jako „Ulubiona Trasa Ameryki”, położona na wschodzie Stanów Zjednoczonych, biegnie z północy na południe i jest pełna odległych górskich widoków, miejsc na przydrożne pikniki, zapierających dech w piersiach panoram i zróżnicowanych szlaków turystycznych, dając szanse na wytchnienie od komercji. Ta rekreacyjna trasa samochodowa o długości 755 km jest częścią systemu parków narodowych Stanów Zjednoczonych. Parkway biegnie grzbietem gór Blue Ridge (segment Appalachów), łącząc Skyline Drive w Parku Narodowym Shenandoah w Wirginii z Parkiem Narodowym Great Smoky Mountains w Północnej Karolinie. Parkway prowadzi przez zróżnicowane i malownicze krajobrazy górskie, z przewyższeniami od 200 do 1800 m, przechodząc przez 26 tuneli oraz kilkadziesiąt mostów i wiaduktów na trasie.

The Blue Ridge Parkway, known as “America’s Favorite Drive”, located in the east of the USA, runs north and south with plenty of long-range mountain views, spots for roadside picnics, breathtaking vistas, easy-to-difficult hiking trails, and a reprieve from commercialism. This 755 km long, recreational motor road is part of the U.S. National Park System. The Parkway follows the ridge of the Blue Ridge Mountains (segment of Appalachian Mountains), connecting Skyline Drive in Virginia’s Shenandoah National Park to the Great Smoky Mountains National Park in North Carolina. The parkway runs through varied and picturesque mountain scenery, with elevations ranging from 200 to 1,800 m, passing through 26 tunnels and over dozens of bridges and viaducts along the route.

California State Route 1, Stany Zjednoczone

California State Route 1 to główna autostrada stanowa biegnąca z północy na południe wzdłuż wybrzeża Pacyfiku w amerykańskim stanie Kalifornia. Licząca 1056 km droga jest najdłuższą trasą stanową w Kalifornii i drugą co do długości w Stanach Zjednoczonych. Kultowa droga rozciągająca się od Dana Point do Leggett oferuje niekończące się widoki na Pacyfik, z mnóstwem sekwoi i dzikich zwierząt po drodze. Na tej klasycznej trasie łączącej San Francisco i Los Angeles napotkać można wiele atrakcji Kalifornii, w tym piękny most Golden Gate, Santa Cruz – nadmorski kurort słynący z zawodów surfingowych oraz 17 Mile Drive – prywatną drogę słynącą z najbardziej luksusowych na świecie willi i region Big Sur. Big Sur nazywano „skarbem narodowym o mitycznej reputacji, wymagającym nadzwyczajnych środków w celu ochrony” i nadal pozostaje najbardziej znanym odcinkiem wybrzeża Kalifornii.

California State Route 1 is a major north-south state highway that runs along most of the Pacific coastline of the U.S. state of California. At 1,056 km, it is the longest state route in California and the second-longest in the US. The iconic roadway extending from Dana Point to Leggett, offers endless vistas overlooking the Pacific, with plenty of redwood trees and wildlife sightings along the way. Along this classic route connecting San Francisco and Los Angeles, you will encounter many of California’s attractions, including the beautiful Golden Gate Bridge, Santa Cruz – a seaside resort famous for surfing competitions, 17 Mile Drive – a private road famous for the most luxurious villas and the Big Sur region. Big Sur was called a “national treasure that demands extraordinary procedures to protect it from development, mythic in reputation” and still remains the most well-known stretch of California’s Coast.

Seward Highway, Stany Zjednoczone

Alaska Route 9, zwana Seward Highway, ma 204 km długości i jest jedynym połączeniem między miastami Anchorage i Seward. Trasa wije się przez góry od wybrzeża do wybrzeża przez Półwysep Kenai, kończąc się w portowym mieście Seward w Resurrection Bay. Kręta trasa, zapewniająca wspaniale panoramiczne widoki, pełna jest szerokich łuków i zapewnia mnóstwo przyjemności ze spokojnej jazdy, warto więc delektować się tym doświadczeniem. Przejazd zajmuje około pięciu godzin, ale wiele osób rozkłada podróż na kilka dni, aby dogłębnie poznać okolicę. Podróżni mijają wioski rybackie, miasteczka górnicze i lasy. Istnieje nawet szansa na wyplukanie złota w Crow Creek Mine. Oprócz wspaniałych wodospadów i lodowców turyści mogą zobaczyć owce, orły, losie, a nawet białogłowy. Najpopularniejszym czasem na wizytę na Alasce jest lato, kiedy dni są najdłuższe.

Alaska Route 9, called Seward Highway, is 204 km long and is the only connection between the cities of Anchorage and Seward. The route meanders sea to mountains to sea across the Kenai Peninsula, ending in the harbour town of Seward on Resurrection Bay. The road's winding design, providing stunning panoramic views, is very curvy and fun for a leisurely ride, so it pays to take it slow. It takes about five hours to make the drive, but many people will spread the trip out over a few days in order to explore the area in depth. Travellers pass fishing villages, mining towns and national forests. There is even a chance to pan for gold at Crow Creek Mine. In addition to gorgeous waterfalls and glaciers, tourists might see sheep, eagles, moose and even beluga whales. The most popular time to visit Alaska is during the summer when the days are the longest.

Dalton Highway, Stany Zjednoczone

James W. Dalton Highway, zwykle określana jako Dalton Highway (i oznaczona jako Alaska Route 11), to 666-kilometrowa autostrada zbudowana w 1974 r. jako droga techniczna dla Trans-Alaska Pipeline System, jednego z największych na świecie systemu rurociągów do ropy naftowej. Autostrada biegnąca równoległe do rurociągu jest jedną z najbardziej odizolowanych dróg w Stanach Zjednoczonych. Na trasie są tylko trzy miasteczka (i stacje benzynowe): Coldfoot, Wiseman i Deadhorse. Sama droga jest w większości szutrowa, miejscami bardzo prymitywna, a ruch małych pojazdów i motocykli niesie ze sobą znaczne ryzyko. Wszystkich, którzy wyruszają w podróż Daltonem, zachęca się do zabrania ze sobą sprzętu do przetrwania. Kierowcy ciężarówek na Dalton nadali własne nazwy różnym sekcjom i elementom trasy, w tym: Półka, Blef Franklina, Wzgórze Wycieku Ropy, Zjeżdżalnia Bobra, Niespodziewane Wzniesienie, Gałka Żarłoka, Zakręt „O Cholera” oraz Kolejka Górską. W zimie robi się tu naprawdę zimno – temperatura spada nawet do minus 60 stopni Celsjusza.

The James W. Dalton Highway, usually referred to as the Dalton Highway (and signed as Alaska Route 11), is 666 km road built in 1973 as a supply road to support the Trans-Alaska Pipeline System, one of the world's largest oil pipeline systems. The highway, which directly parallels the pipeline, is one of the most isolated roads in the United States. There are only three towns (and fuel stations) along the route: Coldfoot, Wiseman and Deadhorse. The road itself is mostly gravel, very primitive in places, and small vehicle and motorcycle traffic carries significant risk. Anyone embarking on a journey on the Dalton is encouraged to bring survival gear. Truckers on the Dalton have given their own names to its various features, including The Shelf, Franklin Bluffs, Oil Spill Hill, Beaver Slide, Surprise Rise, Gobbler's Knob, Oh Shit Corner and the Roller Coaster. Also, it gets cold here in winter – temperature drops as low as minus 60 Celsius.

Going-to-the-Sun Road, Stany Zjednoczone

Going-to-the-Sun Road to malownicza góraska droga w Górach Skalistych w zachodnich Stanach Zjednoczonych, w Parku Narodowym Glacier w stanie Montana. Słoneczna Droga, jak jest czasami określana w dokumentach National Park Service, jest jedyną drogą przez park, przecinającą Wododział kontynentalny Ameryki przez Logan Pass na wysokości 2026 m. Droga Glacier Route 1 jest godna uwagi jako jeden z pierwszych projektów National Park Service, tras przeznaczonych specjalnie dla turystów samochodowych. Budowę rozpoczęto w 1921 r., a zakończono w 1932 r. Trasa jest jedną z najtrudniejszych w Ameryce do odśnieżania – wiosną na przełęczy Logan może leżeć nawet 24 m śniegu. Odśnieżanie zajmuje około dziesięciu tygodni, nawet przy użyciu sprzętu, który może usuwać 4 tys. ton śniegu na godzinę.

Going-to-the-Sun Road is a scenic mountain road in the Rocky Mountains of the western United States, in Glacier National Park in Montana. The Sun Road, as it is sometimes abbreviated in National Park Service documents, is the only road that traverses the park, crossing the Continental Divide through Logan Pass at an elevation of 2,026 m. The Glacier Route 1 Road is notable as one of the first National Park Service projects specifically intended to accommodate the automobile-borne tourist. Construction began in 1921 and was completed in 1932. The road is one of the most difficult roads in North America to snowplow in the spring. Up to 24 m of snow can lie on top of Logan Pass. The road takes about ten weeks to plow, even with equipment that can move 4,000 tons of snow in an hour.

Utah State Route 12, Stany Zjednoczone

State Route 12, znana również jako „Autostrada 12 – Krajobrazowa Podróż w Czasie”, to prawie 200-kilometrowa góraska droga w Utah na zachodzie Stanów Zjednoczonych. Całą trasę można pokonać w trzy godziny, ale nawet czterodniowa trasa tylko narobiłaby apetytu na więcej, dzięki bliskości wielu parków stanowych (Kodachrome Basin, Escalante Petrified Forest, Anasazi State Park Museum), parków narodowych (Bryce Canyon i Capitol Reef), malowniczych zakątków dla dobrze przygotowanych podróżników (Cottonwood Canyon, Hole-in-the-Rock, Burr Trail, Hell's Backbone). Choć była niegdyś ingerencją w naturalny krajobraz, teraz sprawia wrażenie jego części, wtopiona w gładką skałę, łącząc się w niespotykany sposób z surowym pejzażem. Stanowa Utah Route 12 staje się praktycznie częścią ekosystemu i sama w sobie jest atrakcją.

State Route 12 also known as “Highway 12 – A Journey Through Time Scenic Byway”, is an almost 200 km long mountain road in Utah in the west of USA. The whole drive can be completed in three hours. But even a four-day itinerary would just scratch the surface thanks to the byway's proximity to multiple state parks (Kodachrome Basin, Escalante Petrified Forest, Anasazi State Park Museum), national parks (Bryce Canyon and Capitol Reef), scenic backways for well-prepared travelers (Cottonwood Canyon, Hole-in-the-Rock, Burr Trail, Hell's Backbone). The way the road connects with the land, feels somehow a part of the landscape, embedded in the slickrock, even though it was once an intrusion into the space. Utah state Route 12 virtually becomes part of the ecosystem and is an attraction in itself.

Hana Highway, Stany Zjednoczone

Autostrada Hana (potocznie nazywana drogą do Hany) to 104-kilometrowy odcinek Hawajskich Dróg nr 36 i 360, przecinający wyspę Maui. Droga zaczyna się w największym, centralnym mieście Kahului, a kończy w uroczym odległym, rustykalnym miasteczku Hana, niegdyś miejscu kwitnącej plantacji trzciny cukrowej i licznych młynów. Z ponad 600 ostrymi zakrętami i łukami oraz 59 mostami (46 jednopasmowych), droga jest budzącym zachwyt kalejdoskopem klifów, plaż i wodospadów. Niezliczone drogowe zawijasy nagradzają jednak kierującego naprzemiennie gęstwiną tropikalnej dżungli i panoramicznymi widokami z klifów na szmaragd Oceanu Spokojnego. Droga wiję się między drzewami kukui, naturalnym symbolem Hawajów, rosnącymi wzdłuż zboczy góry. Z drogi do Hana nie ma słabych widoków. Każdy zakręt zaskakuje niespotykanym krajobrazami, pniącymi wodę wodospadami, ogrodami botanicznymi, kultowymi miejscami do surfowania, czarnymi plażami i zielonymi polami uprawnymi kolakazji.

The Hana Highway (colloquially referred to as The Road to Hana) is a 104 km stretch of Hawaii Routes 36 and 360 crossing the island Maui. The road begins in the biggest, central town of Kahului and ends at the charmingly remote, rustic town of Hana, once the site of a flourishing sugar cane plantation and mill. With over 600 sharp curves and bends along with 59 bridges (46 are just one lane), the road is an awe-inspiring drive of cliffs, beaches and waterfalls. Regardless of its countless snaking twists and turns, travellers are awarded a lush, panoramic drive of tropical jungles and towering cliffs overlooking the emerald Pacific Ocean. The road bends through kukui trees, Hawaii's state tree, growing along the mountain's slopes. There isn't a bad view in sight. Every turn reveals extraordinary vistas, abundant waterfalls, botanical gardens, iconic surf spots, black sand beaches and green taro food crop patches.

U.S. Route 163, Stany Zjednoczone

Monument Valley (Dolina Pomników) to region Płaskowyżu Kolorado charakteryzujący się skupiskiem piaskowcowych wzgórz, z których największe sięgają 300 m ponad dno doliny, położony na granicy stanów Utah i Arizona, w zachodnich Stanach Zjednoczonych. Dolina jest świętym miejscem terytorium Rezerwatu Narodu Navajo, rdzennych mieszkańców tego obszaru. Krytyk Keith Phipps napisał, że „jej 13 km² zdefiniowało, co od dziesięcioleci widzą kinomaniacy, kiedy wyobrażają sobie amerykański Zachód”. Przez serce Monument Valley przebiega U.S. Route 163, obecna w kulturze popularnej od lat 30. XX w. Droga pojawiła się w filmach takich jak: „Dyliżans”, „Swobodny Jeździec”, „Jak zdobywano Dziki Zachód”, „2001: Odyseja Kosmiczna”, „Pewnego Razu na Dzikim Zachodzie” oraz „Thelma & Louise”. Ten odcinek drogi U.S. 163 jest pięknym na monumentalną skalę. Zamiast wąskich kanionów i stromych formacji, U.S. 163 przecina rozległy i otwarty teren. Przestronność oraz majestat doliny uspokaja, skłania podróżujących do zatrzymania się i refleksji.

Monument Valley is a region of the Colorado Plateau characterized by a cluster of sandstone buttes, the largest reaching 300 m above the valley floor, located on the Utah-Arizona state line, west USA. The valley is a sacred area that lies within the territory of the Navajo Nation Reservation, the Native American people of the area. Critic Keith Phipps wrote that “its 13 square km have defined what decades of moviegoers think of when they imagine the American West”. Through the heart of Monument Valley cuts the U.S. Route 163, featured in many forms of media since the 1930s. The road appeared, among many others, in Stagecoach, “Easy Rider”, “How the West Was Won”, “2001: A Space Odyssey”, “Once Upon a Time in The West” and “Thelma & Louise”. This stretch of road on U.S. 163 is a beauty on a grand scale. Rather than narrow canyons and steep barrier reefs, U.S. 163 traverses land that is broad and open. Monument Valley drive is spacious and serene in its magnificence, making travellers want to stop and contemplate.

U.S. Route 66, Stany Zjednoczone

Otwarta w 1926 r. autostrada, która stała się jedną z najsłynniejszych dróg w Stanach Zjednoczonych, pierwotnie biegła z Chicago w stanie Illinois przez Missouri, Kansas, Oklahoma, Teksas, Nowy Meksyk i Arizone, a następnie kończyła się w Santa Monica w hrabstwie Los Angeles w Kalifornii, osiągając łącznie 3940 km. Podczas katastrofy ekologicznej Dust Bowl w latach 30. XX w. była główną trasą migracji robotników rolnych ze Środkowego Zachodu do Kalifornii.

Autostrada szybko stała się popularną trasą dzięki aktywnej promocji Stowarzyszenia U.S. Route 66, które reklamowało ją jako „najkrótszą, najlepszą i najbardziej malowniczą trasę z Chicago do Los Angeles”. Route 66 została spopularyzowana w kulturze amerykańskiej poprzez książki, muzykę, czasopisma, filmy i programy telewizyjne. W ciągu swojego życia trasa przeszła wiele ulepszeń i zmian, lecz została oficjalnie usunięta z systemu autostrad w 1985 r. Fragmenty drogi zostały wyznaczone jako National Scenic Byway pod nazwą „Historyczna Trasa 66”.

The highway, established in 1926, which became one of the most famous roads in the United States, originally ran from Chicago, Illinois, through Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas, New Mexico, and Arizona before terminating in Santa Monica in Los Angeles County, California, covering a total of 3,940 km. During the Dust Bowl of the 1930s, it was the primary route for the migration of farm workers from the Midwest to California. The highway quickly became a popular route because of the active promotion of the U.S. 66 Highway Association, which advertised it as “the shortest, best and most scenic route from Chicago through St. Louis to Los Angeles”. Route 66 having been popularized in American culture through books, music, magazines, movies, and television shows. It underwent many improvements and realignments over its lifetime, but it was officially removed from the U.S. Highway System in 1985. Portions of the road have been communally designated a National Scenic Byway by the name “Historic Route 66”.

Cordillera Blanca, Peru

Cordillera Blanca to najbardziej rozległe tropikalne pasmo górskie pokryte lodem na świecie, a z 722 niezależnymi lodowcami największa koncentracja lodu w Peru. Przez założony w 1975 r. Park Narodowy Huascaran, zapewniający bezpieczne i wspaniałe wędrówki w najwyższym pasmie górskim świata poza Azją, prowadzą dwie drogi. Punta Olimpica to wysoka przełęcz, która znajduje się na drodze między miastami Carhuaz i Chacas, prowadząca na wysokości 4735 m przez najwyższej położony tunel na świecie. Trasa jest w doskonałym stanie, nawierzchnia w pełni utwardzona, a po obu stronach przełęczy roztaczają się majestatyczne widoki. Kolejna górską droga biegnie na północy, łącząc miasta Yungay i Yanama. Gwiazdą tutaj są widoki na szczyty Huandoy, Chopicalqui i Huascaran. To właśnie wzdłuż tej drogi rozpoczyna się popularna wędrówka do Laguna 69, a także Trek Santa Cruz w pobliżu Vaqueria. Góry Cordillera Blanca są naprawdę wysokie i choroba wysokościowa jest powszechna, ale nagroda za trud jest niezwykła, jak szansa zobaczenia Puya Raimondii, ogromnych roślin z rodziny ananasowatych.

The Cordillera Blanca is the most extensive tropical ice-covered mountain range in the world and with 722 individual glaciers has the largest concentration of ice in Peru. Through the Huascaran National park established in 1975, providing safe & gorgeous hiking in the world's highest mountain range outside of Asia, lead two roads. Punta Olimpica is the high pass that sits on the road between the towns of Carhuaz and Chacas, and at an altitude of 4,735 m, the road goes through the highest tunnel in the world. The drive is in great condition since it is all paved, and there are majestic views on either side of the pass. Another mountain road is north, connecting the towns of Yungay and Yanama. The star here is the views of Huandoy, Chopicalqui, and Huascaran peaks. It is along this road where the popular hike to Laguna 69 begins, as well as the Santa Cruz Trek near Vaqueria. The Cordillera Blanca mountains are really high and problems with altitude are common, but the reward is extraordinary, like a chance to see Puya Raimondii, huge bromeliad plants.

Camino a Los Yungas, Boliwia

Droga Yungas, znana również jako Droga Śmierci, to trasa o długości około 60 km, łącząca miasto La Paz i region Yungas w Boliwii. Przyciąga około 25 tys. turystów rocznie i jest główną atrakcją La Paz. Słynie z niebezpiecznych warunków i śmierci w wypadkach drogowych. W niektórych latach bywało ich ponad sto i jest ku temu wiele powodów. Szutrowa góraska droga mieszcząca tylko jeden pojazd (w niektórych miejscach 3 m) i brak barier chroniących przed pionowymi spadkami z 600 do 1000 m, do tego ciągły deszcz, mgła, błotnisty teren i luźne kamienie spadające ze stromych zboczy. W przeciwieństwie do reszty kraju ruch jest lewostronny, aby kierowca mógł ocenić odległość swojego zewnętrznego koła od krawędzi drogi. Ponadto pojazdy zjeżdżające w dół nigdy nie mają pierwszeństwa i muszą zjeżdżać na zewnętrzną krawędź jezdni. Na szczęście ruch na najbardziej niebezpiecznym odcinku drogi znacznie się zmniejszył, dzięki zakończonej w 2006 r. modernizacji trasy, która teraz całkowicie go omija.

The Yungas Road, also known as Road Of Death, is a route about 60 km long that links the city of La Paz and the Yungas region of Bolivia. It draws about 25,000 tourists per year and is a major La Paz tourist attraction. It is famous for dangerous conditions and death from traffic accidents. Some years there were more than hundreds of accidents, and there are reasons for it. Gravel mountain road that can fit only one vehicle (3 m in some places) and lack of guardrails protecting from vertical drops from 600 up to 1000m over the edge, complemented with constant rain, fog, muddy terrain and loose stones falling from the steep slopes. Unlike the rest of the country, traffic is left-handed, to allow the driver to assess the distance of their outer wheel from the edge of the road. Furthermore, descending vehicles never have the right of way and must move to the outer edge of the road. Fortunately, the traffic on the most dangerous section of the road has greatly decreased thanks to a modernization project, completed in 2006, that completely bypassed it.

Salar de Uyuni, Boliwia

Położony na wysokości prawie 4000 m Salar de Uyuni to solny płaskowyż o powierzchni 10 tys. km² w regionie Potosí w Boliwii. Jest to główna trasa transportowa przez boliwijskie Altiplano, duża atrakcja turystyczna i znana lokalizacja filmowa. W linii prostej z Uyuni do Llica to nieco ponad 160 km surrealistycznej jazdy przez pustkę największego solnego płaskowyżu świata. Salar jest jak gigantyczny amfiteatr między górami, tak ogromny, że w niektórych miejscach widać tylko sól mieniącą się aż po horyzont. Istnieją pamiątki po dawnym życiu Salar jako gigantycznego jeziora w postaci wysp wylaniających się z soli, ale odległości są zwodnicze, a te punkty, które wydają się bliskie, mogą być oddalone o wiele kilometrów. Region zawsze był bogaty w zasoby naturalne, ale teraz to lit, znajdujący się w basenie solankowym pod jego powierzchnią, przyciąga na jego obszar inwestorów. Uważa się, że Salar stanowi połowę światowego litu w ilości 5,5 mln ton, będącego w centrum zainteresowania przemysłu samochodów elektrycznych.

Sitting at an elevation of almost 4,000 m, the Salar de Uyuni, is the 10,000 square km salt plateau in the Potosí region of Bolivia. It is a major transport route across the Bolivian Altiplano, a big tourist attraction and a well-known movie location. In a straight line from Uyuni to Llica the distance is just over 160 km of surreal experience driving through the emptiness of the world's largest salt plateau. The Salar is like a giant amphitheatre between the mountains, so enormous that at points all you can see is the shimmering salt to the horizon. There are reminders of the Salar's former life as a giant lake, with islands rising out of the salt, but distances are deceptive and those that seem close may be many kilometres away. Clearly, the region has always been rich in natural resources, but now it is the lithium found in the brine pool beneath its surface that is attracting investment in the area. The Salar is believed to have half of the world's lithium at 5.5 mln tonnes and the electric car industry is hungry for it.

Ruta 40, Argentyna

Trasa krajowa 40, znana również jako Ruta 40, to droga w zachodniej Argentynie, rozciągająca się od Punta Loyola w pobliżu Rio Gallegos w prowincji Santa Cruz na południu do La Quiaca w prowincji Jujuy na północy. Biegnie równoległe do Andów i stała się dobrze znaną turystyczną wyprawą przygodową. RN40 to najdłuższa trasa w Argentynie i jedna z najdłuższych na świecie.

Przecina 20 parków narodowych, 18 głównych rzek i 27 przełęczy górskich. Najwyższy punkt Route 40 znajduje się na wysokości 5000 m w Abra del Acay w prowincji Salta. Na trasie Ruta 40 znajduje się wiele miejsc o znaczeniu międzynarodowym, takich jak Cueva de las Manos, czy galeria dzieł sztuki jaskiniowej sprzed około 13 tys. lat. Na tej trasie podróżnych zachwycają dramatycznie zmieniające się i zaskakujące krajobrazy. Od niekończących się patagońskich stepów, księżycowych kraterów wulkanicznych, bazaltowych grobli, niekończących się wysokich traw po bujne doliny z pasącym się bydłem i lasy deszczowe chilijskich Andów. To droga ogromnych kontrastów.

National Route 40, also known as Ruta 40, is a route in western Argentina, stretching from Punta Loyola near Rio Gallegos in Santa Cruz Province in the south to La Quiaca in Jujuy Province in the north. The route parallels the Andes mountains and has become a well-known adventure tourism journey. RN40 is the longest route in Argentina and one of the longest in the world.

It crosses 20 national parks, 18 major rivers and 27 mountain passes. Route 40's highest point is 5,000 m in Abra del Acay in Salta Province. There are a number of internationally important sites along this route, like Cueva de las Manos containing cave art dating back some 13,000 years. On this route, travellers are enchanted by dramatically changing and surprising landscapes. From the endless Patagonian steppe, lunar-like volcanic craters, basalt dikes, endless high grasses to lush open valleys with grazing cattle and rainforests of the Chilean Andes. It is a road of huge contrast.

Autostrada Panamerykańska

Autostrada Panamerykańska to sieć dróg rozciągająca się na obie Ameryki i mierząca łącznie około 30 tys. km. Z wyjątkiem przerwy o długości około 106 km przez granicę między Panamą a Kolumbią, zwanej Darién Gap, trasa łączy prawie wszystkie kraje Pacyficzne obu Ameryk w zjednoczony system autostrad. Geografia Darién Gap po stronie kolumbijskiej jest zdominowana przez ujście rzeki Atrato, tworzącej deltę bagien o szerokości co najmniej 80 km. Strona panamska to górzysty las deszczowy na wysokości od 60 do 1845 m. Budowa dróg na tych obszarach jest kosztowna i szkodliwa dla środowiska. Nie ma bieżących planów budowy brakującej drogi. Według Księgi Rekordów Guinnessa Autostrada Panamerykańska jest najdłuższą na świecie „drogą samochodową”. W 2003 r. Kevin Sanders, pobił Światowy Rekord Guinnessa w najszybszym przejechaniu trasy motocyklem w 34 dni. Kolarz długodystansowy Michael Strasser pobił odpowiadający rekord z czasem 84 dni, 11 godzin i 50 minut.

The Pan-American Highway is a network of roads stretching across the Americas and measuring about 30,000 km in total length. Except for a break of approximately 106 km across the border between Panama and Colombia, called the Darién Gap, the roads link almost all of the Pacific coastal countries of the Americas in a connected highway system. The geography of the Darién Gap on the Colombian side is dominated by the river delta of the Atrato River, creating a flat marshland at least 80 km wide. The Panamanian side is a mountainous rainforest, with terrain reaching from 60 m to 1,845 m. Roadbuilding through these areas is expensive and detrimental to the environment. As of 2022, there was no active plan to build the missing road. According to Guinness World Records, the Pan-American Highway is the world's longest "motorable road". In 2003, Kevin Sanders, a long-distance rider, broke the Guinness World Record for the fastest traversal of the highway by motorcycle in 34 days. Endurance cyclist Michael Strasser broke the adequate record with a time of 84 days, 11 hours and 50 minutes.

Highway 1, Australia

Ten spalony słońcem ląd, uważany przez niektórych za największą wyspę świata, jest absolutnie ogromny i skrywa wiele godnych odkrycia miejsc. Najlepszym sposobem na poznanie magii Australii w całej jej okazałości jest podróż Autostradą 1, uważanej za światową klasykę z listy doświadczeń, które chcemy przeżyć przynajmniej raz w życiu (tzw. bucket list). Jedni przebywają trasę w miesiąc, inni w 6 lub 12 miesięcy. Australijska Autostrada 1 to tak naprawdę sieć wielu dróg obiegających kraj, łącząca wszystkie główne miasta na kontynencie. Trasa przebiega przez praktycznie każdą zamieszkałą część Australii. Duże stolice, tętniące życiem ośrodki wypoczynkowe, dramatyczne wybrzeża, lasy od tropikalnych do umiarkowanych, gigantyczne drzewostany karri, zarośla, pustynie i ogromne tropikalne bagna to tylko niektóre z kalejdoskopu krajobrazów, które można znaleźć na trasie. Autostrada 1 daje podróżującym doskonałą okazję do zobaczenia najważniejszych symboli naturalnych kraju, takich jak Wyspa Kangura, Park Narodowy Kakadu, Góra Kościuszki, Wielka Rafa Koralowa czy monolit Uluru.

While some would argue Australia is the world's biggest island, others argue that it can't be an island because it's a continent.

What's not up for debate is that this sunbaked landmass, is absolutely massive, and there's a lot to explore. And the best way to experience Australia's magic in all its glory is via a road trip along Highway 1, considered world's road trip bucket list classics. Some people make the trip in a month, others in 6 or 12 months. Australia's Highway 1 is really a network of highways that circumnavigate the country, joining all major mainland cities.

The route covers practically every major inhabited part of Australia.

Large capital cities, busy holiday resorts, dramatic coastlines, forests ranging from tropical to temperate gum forests, giant karri stands, scrubland, deserts, and huge tropical swamps are some of the variety of landscapes that can be found along the route.

The route gives travellers perfect opportunity to see the country's landmarks such as Kangaroo Island, Kakadu National Park, Mount Kościuszko, Great Barrier Reef or Uluru monolith.

Great Ocean Road, Australia

Great Ocean Road to 240-kilometrowy odcinek drogi wzdłuż południowo-wschodniego wybrzeża Australii, między Wiktoriańskimi miastami Torquay i Allansford, wpisany na listę australijskiego dziedzictwa narodowego. Zbudowana w latach 1919-1932 droga jest największym na świecie pomnikiem wojennym, poświęconym żołnierzom poległym podczas I wojny światowej. Wijąca się wzdłuż wybrzeża przez zróżnicowany teren i zapewniająca dostęp do kilku charakterystycznych skarbów naturalnych droga, w tym formacji wapiennych Dwunastu Apostołów, jest ważną atrakcją turystyczną regionu. Na odcinku Great Ocean Road, bliżej Geelong, wije się wzdłuż wybrzeża, sąsiadując blisko z wysokimi, prawie pionowymi klifami. W swojej pierwotnej wersji przejazd trasą uważany był za bardzo ryzykowny, na drodze mieścił się na raz tylko jeden pojazd. Obszary wzdłuż klifów stanowiły największe wyzwanie – kierowcy mieli do dyspozycji tylko kilka mijanek. Za cenę 5 funtów, każdy „społecznie zaangażowany obywatel” mógł zażądać jednak wygospodarowania nowej przestrzeni do zatrzymywania i wymijania.

The Great Ocean Road is an Australian National Heritage listed 240-kilometre stretch of road along the south-eastern coast of Australia between the Victorian cities of Torquay and Allansford. Built between 1919 and 1932, the road is the world's largest war memorial, dedicated to soldiers killed during World War I. Winding through varying terrain along the coast and providing access to several prominent landmarks, including the Twelve Apostles limestone stack formations, the road is an important tourist attraction in the region. At the stretch of the Great Ocean Road nearer to Geelong, it meanders along the coast, with tall, almost-vertical cliffs on the other side of it. In its original state, the road was considered a formidable drive, fitting only a single vehicle comfortably at a time. Areas with sheer cliffs would be most hazardous, with only few places for drivers to pull over to allow others to proceed in the opposite direction. For £5, any “public-spirited citizen” could request that a crossover be cut into the road.

Gibb River Road, Australia

Gibb River Road to droga w regionie Kimberley w Zachodniej Australii. Pierwotnie zbudowany w latach 60. XX w. w celu transportu bydła z odległych stacji do portów Derby i Wyndham, 660-kilometrowy terenowy szlak jest najlepszym sposobem na odkrycie naturalnych skarbów dzikiego serca Kimberley. Od 1948 r. między stacją Glenroy a Wyndham działał tzw. Lotniczy Program Wołowy. Na stacji zbudowano rzeźnię, mroźnię i pas startowy, a mięso dwa razy dziennie transportowano drogą lotniczą na wybrzeże, zanim zostało wysłane do południowych miast. Aby dalej rozwijać przemysł, w 1949 r. przyznano dotację rządu Wspólnoty Narodów na budowę drogi do Derby – jednej z wielu dróg powstałych w ramach tzw. Programu Dróg Wołowych. Ten południowy odcinek, czasami nazywany Derby-Gibb River Road, został ukończony w 1956 r. Trasa zabiera podróżujących przez spektakularny krajobraz wielobarwnych pasm górskich, dramatycznych wąwozów oraz skalnych jezior i wodospadów, z których słynie region Kimberley. Droga jest reklamowana jako jedna z ostatnich poważnych wypraw w Australii, pełna różnego rodzaju niebezpieczeństw, wymagająca przygotowania i doświadczenia.

The Gibb River Road is a road in the Kimberley region of Western Australia. Originally constructed in the 1960s to transport cattle from outlying stations to the ports of Derby and Wyndham, the 660-kilometre off-road trail is the best way to discover the natural treasures of the Kimberley's wild heartlands. From 1948, an Air Beef Scheme operated between Glenroy Station and Wyndham. An abattoir, freezing works, and airstrip were built on the station and the meat airfreighted twice a day to the coast before being shipped to the southern cities. To develop the beef industry further, a Commonwealth Government grant to build a road was given in 1949 for a road to Derby, one of a number of roads built as part of the so-called "Beef Roads Scheme". This southern section, which is sometimes referred to as the Derby-Gibb River Road, was completed in 1956. The route takes the travellers on a trip through a spectacular landscape of intensely coloured ranges, dramatic gorges and lush rock pools and waterfalls, everything the Kimberley is famous for. The route is still touted as one of the last serious adventures in Australia, full of all sorts of dangers, requiring serious preparation and experience.

Skippers Canyon, Nowa Zelandia

Skippers Road wtulona jest w zbocze nowozelandzkiego kanionu Skippers Canyon, opadającego pionowo do rzeki Shotover, znanej niegdyś jako „najbogatsza rzeka świata”. Droga powstała w latach 1883-1890, podczas gorączki złota, kiedy ta ryzykowna ścieżka była jedynym dojazdem do miasteczka Skippers i wykopalisk Upper Shotover. Skippers Road uważana jest za wielkie osiągnięcie inżynieryjne, nawet jak na dzisiejsze standardy. Budowa niektórych części obejmowała ręczne wiercenie i wysadzanie litej skały prochem w celu stworzenia platformy 183 m nad rzeką Shotover. To zniechęcające zadanie wymagało od pracowników wiszenia na linach, wysoko nad szalejącą rzeką. Ten odcinek, trafnie nazwany Łokciem Szatana, jest główną atrakcją drogi do Skippers. Wypożyczalnie samochodów nie pozwalają na przejazd tą drogą, ale jest wielu lokalnych operatorów, którzy zabiorą turystę do kanionu. Wiele możliwości czeka na tych, którzy myślą o przygodzie. Jest rafting na rzece Shotover, pływanie łodzią motorową w Skippers Canyon i wiele przygód pojazdami terenowymi. Można zobaczyć również scenię Upper Shotover – dramatyczne urwiska i skalne formacje wznoszące się jak rzeźby w krajobrazie wszechobecnych kęp tussock.

Skippers Road clings to the side of Skippers Canyon, which drops vertically to the Shotover River, once known as “the richest river in the world”. The road was built during the gold rush, when a precarious pack track was the only access to Skippers township and the Upper Shotover diggings. Constructed between 1883 and 1890, the Skippers Road is considered a major engineering feat even for today standards. Building of some parts involved hand drilling and blasting solid rock with gunpowder to create a platform 183 metres above the Shotover River. This daunting task required workers to hang on ropes high above the raging river. This section, aptly named Devils Elbow, is a highlight of the road to Skippers. Rental car companies won't allow their vehicles on this narrow, unsealed road, but there are plenty of local operators available to take the tourist to the canyon. Many opportunities await for those with adventure on their mind. There's rafting on the Shotover River, jetboating in Skippers Canyon and many 4WD adventures. Others want to discover the amazing Upper Shotover scenery – dramatic schist bluffs and rock tors stand like sculptures in the tussock landscape.

Mount Cook Road, Nowa Zelandia

W kraju pełnym malowniczych dróg, trasa do Mount Cook wyróżnia się jako jedna z najbardziej spektakularnych. Alpy Południowe, z najwyższym szczytem Nowej Zelandii, Mount Cook, nie znikają ze wzroku nawet na moment podczas jazdy drogą prowadzącą wzdłuż jasnoniebieskiej tafli jeziora Pukaki. Zasilone lodowcem jezioro ma charakterystyczny kolor, tworzony przez mąkę lodowcową, niezwykle drobne cząsteczki skał z lodowców, dzięki czemu woda wydaje się przymglona i niewiarygodnie turkusowa. Trasa do Mount Cook zaczyna się tuż za Twizel. Droga jest dość prosta i łatwa do przejechania. Dotarcie do Mount Cook Village zajmuje około 45 minut, ale podróż zwykle trwa dłużej. Każdy bowiem nieustannie ma ochotę się zatrzymać, wyskoczyć z samochodu, zrobić mnóstwo zdjęć i po prostu odetchnąć, napawając się onieśmielającym pięknem wokół. Obszar ten został wykorzystany trzykrotnie jako tło dla scen w filmowych trylogiach „Władca Pierścieni” i „Hobbit”.

In a country full of scenic roads, the road to Mount Cook stands out as one of the most spectacular. The Southern Alps, including Mount Cook, the highest mountain in New Zealand, are on full view as the route skirts the bright blue waters of Lake Pukaki. The glacial feed to the lake gives it a distinctive colour, created by glacial flour, the extremely finely ground rock particles from the glaciers, making the water appear cloudy and unbelievable turquoise. The road to Mount Cook starts just outside of Twizel. The road is fairly straight and easy to drive. It takes around 45 minutes to reach Mount Cook Village, but the journey usually takes more than that. Every traveller constantly feels the desire to stop, jump out the car, take loads of pictures and just take a breath to soak in the beauty around. The area was used three times to backdrop major location scenes in 'The Lord of the Rings' and 'The Hobbit' trilogies.

Milford Road, Nowa Zelandia

Milford Road, trasa z Te Anau do Zatoki Milforda, to jedno z najbardziej malowniczych przeżyć, jakich można doświadczyć na czterech kołach. Na tej trasie odkryjemy niektóre z najbardziej efektownych i charakterystycznych cech regionu Fiordland. Jest to ruchliwa, kręta droga, a jej przejechanie zajmuje znacznie więcej czasu niż sugeruje odległość (120 km). Większość podróżujących poświęca czas głównie na zwiedzanie wielu malowniczych miejsc po drodze. Pierwszą główną atrakcją jest Dolina Eglinton, niegdyś wypełniona lodowcem. Dalej znajdują się Jeziora Lustrzane – w bezwietrzny dzień idealnie odbijają Góry Earl. Następnie Aleja Znikającej Góry, gdzie złudzenie optyczne powoduje, że zbliżająca się góra wydaje się coraz mniejsza. Tunel Homera sygnalizuje schodzenie do Zatoki Milforda. Ukończenie tego tunelu o długości 1270 m, wykutego w litym granicie, zajęło prawie 20 lat. Głęboko w Parku Narodowym Fiordland leży Zatoka Milforda, najpiękniejsza atrakcja przyrodnicza Nowej Zelandii. Magiczne połączenie szczytów górskich, ciemnych jak atrament wód i wspaniałych, dramatycznie porośniętych lasem klifów trzeba zobaczyć, aby zrozumieć dlaczego.

The Milford Road, the journey from Te Anau to Milford Sound, is one of the most scenic experiences you can have on four wheels. Some of Fiordland's region most striking and significant features are revealed along this route. This is a busy, winding road and takes much longer to drive than the distance suggests (120 km). Most visitors take majority of time to explore many scenic spots along the way. The first major highlight is the Eglinton Valley, once filled with glacier ice. Further along the road are the Mirror Lakes – on a still day they display a perfect reflection of the Earl Mountains. Then the Avenue of the Disappearing Mountain, where an optical illusion causes the approaching mountain to get smaller rather than larger. The Homer Tunnel signals your descent to Milford Sound. This 1270 m long tunnel, which is hewed from solid granite, took nearly 20 years to complete. Deep within Fiordland National Park lies Milford Sound, New Zealand's most stunning natural attraction. With its magical combination of mountain peaks, ink-dark waters and superb dramatic forest-clad cliffs, it must be seen to be believed.

Wydawca / Publisher

Quixi Media
85-061 Bydgoszcz, ul. Matejki 1a
www.quixi.pl

